

27 Ιανουαρίου 2015

Ο όσιος Παΐσιος ως Καυσοκαλυβίτης

Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Άγ. Παΐσιος Αγιορείτης / Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες

Παταπίου μοναχού Καυσοκαλυβίτου

Γιά τον σύγ-χρο-νο μας όσιο Πα-ϊ-σιο τον Α-γι-ο-ρεί-τη (1924-1994), έχουν γρα-φεί πολλά και θαυ-μα-στά, ώστε ε-μείς θα πε-ρι-ο-ρι-στούμε μόνο στα πα-ρα-κάτω, που α-φο-ρούν τη σ'θν-τομη καυ-σο-κα-λυ-βίτικη πε-ρι-οδó του, η οποία στάθηκε η απαρχή της καρποφόρας μοναχικής του ζωής στο Άγιον Όρος.

Δεν είναι αρκούντως γνωστό ότι ο όσιος Παΐσιος, που α-νε-παυσε χι-λι-α-δες ψυ-χες στην αυλή του τα-πει-νού κελ-λιού του στις Κα-ρυές, ξε-κι-νησε τη μο-να-χική του ζωή στη Σκήτη Αγίας Τριάδος των Καυσοκαλυβίων. Συμ-φωνα με μαρ-τυ-ρίες ε-πι-ζων-των πα-τε-ρων που τον γνω-ρι-σαν ε-κείνη την ε-ποχή, ο όσιος Πα-ϊ-σιος -λα-ι-κος τότε, Αρ-σε-νιος ο-νο-ματι- ήλθε στα Καυ-σο-κα-λυ-βια, το πιθανότερο, το κα-λο-καίρι του 1953 και ε-μεινε λι-γους μη-νες ως δο-κι-μος στην Κα-λύβη της Υ-πα-παν-της του Σω-τη-ρος, υ-πο-τασ-σο-με-νος στο γε-ροντα Κο-σμα που είχε υ-πο-τα-κτικό τον μο-ναχό Δη-μη-τριο. Οι πα-τε-ρες της Σκη-της μα-λι-στα τον θυ-μούν-ται να σκα-λι-ζει με ε-πι-με-λεια το μι-κρο πε-ρι-βόλι της Κα-λυ-βης. Τε-λικά ο-μως ο Αρ-σε-νιος α-να-χω-ρησε από τη Σκήτη.

Ο-πως ο ίδιος εμ-πι-στεύ-τηκε στον αρ-χα-ριο τότε μο-ναχό Παύλο, σημερινό Γέροντα της γει-το-νι-κης Κα-λυ-βης της Α-γίας Αν-νης, αλλά και αργότερα, στις μοναχές του ησυχαστηρίου του Αγίου Ιωάννου του Θεολόγου Σουρωτής, στο οποίο, όπως είναι γνωστό, αναπαύεται το ιερό του σκήνωμά, αιτία για την αναχώρησή του αυτή από τα Καυσοκαλύβια ήταν το γεγονός ότι οι Γε-ρον-τα-δες η-ταν «ζη-λω-τες» και μα-λι-στα από δι-α-φο-ρε-τι-κες με-ταξύ τους πα-ρα-τα-ξεις και ως εκ του-του δεν α-κο-λου-θού-σαν το Κυ-ρι-ακό. Κι αυτό η-ταν κάτι που πολύ τον στε-νο-χω-ρούσε.

Δι-η-γεί-ται ο όσιος Πα-ΐ-σιος:

«Κα-ποτε, ε-νας μο-να-χος από τη Σκήτη των Καυ-σο-κα-λυ-βίων είχε πο-λε-μη-θεί από τον πο-νηρό, από τα δε-ξιά, με τον λο-γι-σμο ότι δεν κα-νει τι-ποτε, ενώ στον κο-σμο θα ε-κανε κα-λω-συ-νες στους συ-ναν-θρω-πους του κ.λ.π. Τού ε-φερνε δε και λο-γι-σμούς ότι η μο-να-χική πο-λι-τεία ει-ναι κάτι το δευ-τε-ρεύον κ.α.

Βλε-πον-τας την πο-νη-ρία του μι-σο-κα-λου ο κα-λος Θεός και τον με-γάλο κιν-δυνο που Είδε λοι-πον τον ε-αυτό του πε-θα-μένο και τους δαί-μο-νες να τον πλη-σι-α-ζουν και να τον ο-νει-δι-ζουν, και πιο πέρα, μια πο-λι-τεία με πλη-θος αν-θρω-πων. Ξα-φνικά, κα-τε-φθασε ε-νας Αγ-γε-λος και του λέει:

- Ε-νας τε-λειος μο-να-χος α-ξι-ζει πε-ρισ-σο-τερο από όλη αυτή την πο-λι-τεία.

Ο-ταν συ-νήλθε ο μο-να-χος από την ο-πτα-σία, είπε στον ε-αυτό του:

- Γιά δες, τι α-ξι-ω-νε-ται από τον Θεό ο αν-θρω-πος, ο-ταν γι-νει μο-να-χος!

Ε-κτοτε είχε ε-πι-δο-θεί σε με-γα-λυ-τερη α-σκηση πνευ-μα-τική. Είχε γρα-ψει δε

και τα λο-για του αγ-γε-λου στο κελλί του, για να τα βλε-πει και να α-γω-νι-ζε-ται πε-ρι-σο-τερο και με προ-θυ-μία».

Γιά τους ο-σι-ους Α-γι-ο-ρεί-τες Πα-τε-ρες ε-λεγε πολύ χα-ρα-κτη-ρι-στικά ο όσιος Πα-ι-σιος:

«Αν-θρω-ποι σαν κι ε-μας η-ταν οι Α-θω-νι-τες Α-γιοι. Βουνό α-γριο η-ταν και ο Α-θω-νας, ο-πως και τ' άλλα τα βουνά. Αλλά για να α-γω-νι-στούν φι-λο-τιμα οι Πα-τε-ρες μας, α-γι-α-σαν και αυ-τοί, α-γι-α-σαν και το ο-ρος και ο-νο-μα-σθηκε Α-γιον Ο-ρος, και ε-μείς τώρα κα-μα-ρω-νουμε ως Α-γι-ο-ρεί-τες».

Α-να-μεσα σε άλλα, ο όσιος Πα-ι-σιος ε-γραψε το 1986 και το Βίο του ο-σίου γε-ρον-τος Χατζη-Γε-ώργη, που α-σκη-θηκε στη γει-το-νική Κα-λύβη του Α-γίου Γε-ωρ-γίου, με α-φορμή την ε-πε-τειο ε-κατό χρο-νων από την κοι-μηση του.

Αναπολώντας κατά καιρούς τη σεβάσμια μορφή του οσίου Παισίου καθώς και τις φωτισμένες νουθεσίες και διδαχές του, που πάντα στάλαζαν σαν βάλαμο στις ψυχές όλων όσοι, λίγο ως πολύ, είχαμε την ευλογία να τον συναντήσουμε, μου έμενε η αίσθηση ότι όλα όσα υπέφερε καρτερικά στην ασκητική του ζωή: στερήσεις, κακουχίες, πειρασμούς, κοπιώδεις μετακινήσεις, ενοχλήσεις και κόπωση από τους αναρίθμητους προσκυνητές και τέλος, οδυνηρές ασθένειες, τα υπέμενε από αγάπη για τον Θεό και για τον άνθρωπο.

Καί στις μονές που διακόνησε, εντός και εκτός Αγίου Όρους, και όταν ζούσε μόνος του στην ησυχία, η ζωή του ήταν ένα ξεχύλισμα αγάπης. Μιάς αγάπης, που επειδή ήταν ειλικρινής και απαύγασμα της θεοειδούς του ψυχής, ξεκούραζε όλους όσοι τη γέυονταν. Ακόμη και στην περίοδο πριν από την οσιακή του κοιμήση, αν και εξ αιτίας της επάρατης νόσου είχε οδυνηρότατους πόνους, εκείνος θυσιάζοντας τον εαυτό του για τους αδελφούς του, διακονούσε με αυταπάρνηση και αυτοθυσία όσους προσέτρεχαν σ' αυτόν για να βοηθηθούν.

Μα κι από την πλούσια διδασκαλία του, που αναφέρεται διεξοδικά σε όλα τα θέματα της εν Χριστώ ζωής και που πραγματικά μας "αφυπνίζει πνευματικά", βλέπουμε τον Όσιο να μιλάει με "πόνος και αγάπη" για όλους μας.

Από το πάνθεον των αρετών, η αγάπη -ξεχωριστά ανάμεσα στις άλλες- φαίνεται να διαπνέει τη σύνολη ζωή και διδασκαλία του οσίου Παισίου.

Έχουν περάσει ήδη αρκετά χρόνια από τη μακαρία και οσιακή κοιμήση του οσίου Παισίου του Αγιορείτου. Όμως ούτε αυτά κατάφεραν ούτε όσα ο Θεός θα επιτρέψει να ζήσει ακόμη αυτός ο κόσμος θα καταφέρουν να σβήσουν την χαριτωμένη μορφή του από τις καρδιές των ανθρώπων που αγάπησε μέσα από την πολλή του μανική αγάπη προς τον Χριστό. Ολόκληρη η ζωή του ήταν μια διακονία αγάπης. Μιάς αγάπης χωρίς σύνορα ! Γι αυτό και όσο ο ήλιος θα ανατέλλει στη γη, δεν θα πάψει να μας εμπνέει και να διδάσκει πως ν' αγαπούμε πραγματικά:

«Εκείνοι που αγαπούν αληθινά και αγωνίζονται σωστά, ανέχονται με αγάπη, θυσιάζονται, στερούνται και αναπαύουν τον πλησίον τους, που είναι ο Χριστός».

Ας έχουμε την ευχή του και τις πρεσβείες του!

Πηγές: agioritikoslogos.blogspot.gr- agioritikesmnimes.blogspot.gr